

Demà podries morir

Pasqual Alapont

Introducció / Paco López

TEATRE
bromera

ACTE PRIMER

(Habitació de MIQUEL. Se sent el punteig d'una guitarra. Gradualment, el llum d'un focus il·lumina el jove.)

MIQUEL. *(Més recitant que cantant, puntejant la guitarra per acompanyar-se.)* Travesses ran de mi, carrer avall / de braços i de mans llebeig constant / i el vent d'aquest alé tot just passar / m'empeny... mmm, mmm mmm... Té setze anys i els cabells negres / passa volant com un ocell / tatitati...

(La llum desapareix gradualment.

En la foscor, se sent el soroll d'una pilota que bota sobre el terra. Gradualment, es fa la llum i veiem un jove de setze anys, LLUÍS, fent entrades i llançant una pilota a la cistella. Som al pati d'un institut, s'hi veu un camp de bàsquet i unes graderies. Al pati, s'hi pot accedir pels laterals i des del fons. La seqüència està composta de diverses escenes i personatges que s'entrecreuen.

Llavors apareix una jove, CARMÉ, amb uns cascos posats i ballant en silenci. El xicot la mira i fa botar la pilota. Tot seguit fa una entradeta. Ar-

riba una altra jove, ESTHER, s'acosta encuriosida a CARME. Aquesta li dona un dels auriculars i, quan ESTHER reconeix la música, fa un apunt de la mateixa coreografia. Les dues ballen com posseses i amb un punt de sornegueria «Girlfriend», d'Avril Lavigne.)

ESTHER. «*Hey, hey, you, you! I don't like your girlfriend!*»

CARME. «*No way! No way! I think you need a new one!*»

ESTHER. «*Hey, hey, you, you, I could be your girlfriend.*»

(Totes dues riuen.)

CARME. Oh, m'encanta. És tan...

ESTHER. Quina cançó més idiota.

CARME. No em digues que no és *cool*?

ESTHER. *Cool? Cool?* Parles com ma mare, tia.

CARME. Eeeeeiii! *(Ballant encara, provocant-la.)* «*Hey, hey, you, you...*»

ESTHER. «*I don't like a...*» *(Mirant a LLUÍS.)* Uf, no et trau els ulls de damunt.

CARME. *(Mirant al voltant.)* Qui?

ESTHER. Dissimula.

CARME. Déu meu, no. Lluííísss!

ESTHER. Pobre, per què no li dones una alegria?

CARME. M'està mirant, de veres?

ESTHER. Li cau la bava.

CARME. Quin fàstic!

(CARME es gira a poc a poc. LLUÍS manté la pilota agafada entre les mans i les observa. Quan coincideixen les mirades dels dos, CARME fa un somriure forçat. El xicot saluda tímid. Les xiques esclafeixen a riure i LLUÍS, molest, fa una entradeta a la cistella. Mentrestant arriba LALI; du un dònut de xocolata a la boca, el mòbil a la mà i escriu un whatsapp; quasi entropessa amb les xiques.)

ESTHER. Ei, Lali.

LALI. Mmm! *(Després de mig saludar s'asseu a la graderia i continua enviant whatsapps tota concentrada en la pantalla.)* Quin fàstic de tia...

ESTHER. Què...?

CARME. *(A ESTHER.)* Deixa-la, no veus que està abduïda? *(Pausa.)* T'he de contar un secretet.

ESTHER. Un secret?

LALI. *(Alçant el cap.)* Què? Un secret?

CARME. *(Abaixant el cap de LALI.)* Res, robot, tu, a la màquina. *(Confidencial, a ESTHER.)* L'altre dia em vaig trobar...

ESTHER. *(Sent al seu torn l'entrada d'un whatsapp i trau el mòbil de la cartera.)* Oh, sorry. *(Tot mirant la pantalla.)* És Bernat.

CARME. *Tranqui. (Maliciosa.)* Bernat Bernat, pega't al cap.

(Mentre ESTHER s'ocupa del seu mòbil, CARME sorprén la mirada de LLUÍS sobre ella.)

CARME. *(Amb un aire burlata, en la direcció del xicot.)*

«Hey, hey, you, you, I could be your girlfriend.»

CABRA. *(Passant de colp i volta al costat de les xiques i dirigint-se a LLUÍS.)* Ieee!!!

(Les xiques tenen un ensurt.)

LALI. Ah! Cabra!

CARME. Idiota.

ESTHER. Que burro.

(LLUÍS llança la pilota a CABRA i aquest fa una entradeta cap a la cistella. Els dos celebren el fet de trobar-se colpejant-se pit contra pit.)

LLUÍS. Uh! Uh! Uh! Uh!

CABRA. Uh! Uh! Uh! Uh!

CARME. *(Pels xics.)* Quina cosa més patètica, semblen acabats d'eixir de la caverna. *(Referint-se a MIQUEL i PERE, que tot just apareixen en escena, el segon amb una guitarra penjada al muscle.)* Apa, els friquis de la guitarreta, ja estem tots.

(ESTHER li riu el comentari.)

PERE. *(Tot cantussejant la melodia que abans hem sentit en boca de MIQUEL.)* Travesses ran de mi, carrer avall / de braços i de mans llebeig constant / i el vent d'aquest alé tot just passar / m'empeny... mmm, mmm mmm...

MIQUEL. Bé, t'agrada?

PERE. Eh?

MIQUEL. Dis-me la veritat, Pere, en confiança, sense problemes.

PERE. La vas compondre anit?

MIQUEL. Encara coixeja un poc, clar, però si tu l'arregles una miqueta...

PERE. Coixeja?

MIQUEL. No creus?

PERE. Nooo.

MIQUEL. *(Tot sospirant.)* Uf.

PERE. Jo diria que només té un poc de... de... d'artrosi. *(MIQUEL sospira susceptible.)* No, no, està bé, de veres, té un aire contemporani, contemporani però com de fa molt de temps, anys setanta del segle passat, guerra del Vietnam, pau i amor... De veres vols que et diga la veritat, Miquel? Ens coneixem de tota la vida...

MIQUEL. Deixa-ho estar.

PERE. *(Tot cantant la cançó com la monodia d'un cant gregorià.)* Travesses ran de mi, carrer avall / de braços i de mans llebeig constant... Home, si el que volies era fer una missa...

MIQUEL. *(Arrabassant-li el full.)* He dit que ho deixes. És una balada, tio. No has sentit mai una balada country?

PERE. Una balada country? Que som cowboys, ara? Des de quan ens hem convertit en pastors de vaques?

ESTHER. Bé, quin secretet volies dir-me?

CARME. Despús-ahir vaig estar amb Ismael.

ESTHER. Ismael? Quin...? *(Tot d'una ho comprén.)* No!
El de CMC?

CARME. Vols callar?

ESTHER. T'ho fas amb un professor, tia?

CARME. No m'ho faig amb cap professor. *(Picardiosa.)*
Bé... potser... he tingut una mena de... cita.

ESTHER. Uuuh!!! *(Torna a sentir que li entra un whatsapp.)*
Oh, *wait a moment.* No t'escapes, eh?, m'ho has de
contar tot.

CARME. Fes, fes... *(Cantussejant.)* Hey, hey, you, you...

*(ESTHER s'asseu a la dreta de LALI i comença a
teclejar al mòbil.)*

LALI. Però quina tia més porca!

*(MARGA entra en escena. Consultant el seu what-
sapp.)*

CARME. Hola, Marga.

MARGA. Ei... *(Fa un gest per indicar que ara no pot parlar.
S'asseu al costat d'ESTHER.)*

LLUÍS. *(Sense traure l'ull de CARME, a CABRA.)* I Ber-
nat?

CABRA. No tardarà, crec. Ha anat a arreplegar la moto al
mecànic. *(Rient.)* La desgastaràs de tant de mirar-la,
Lluïset.

LLUÍS. Què?

CABRA. Carme. Massa dona per a tu, no, company?

LLUÍS. (*Llançant-li la pilota amb un punt de violència.*)

No tornes a dir-me Lluïset. No m'agrada que em diguen Lluïset, ho entens? Mai!

MARGA. Vaca estúpida!

CARME. Amb qui parles?

MARGA. *Moment, please.*

LALI. Escalfabraguetes!

ESTHER. (*Tancant el mòbil.*) S'ha cregut que no tinc altra faena que esperar-lo.

CARME. Què?

ESTHER. (*Mig rient.*) Bernat, que li envie una foto, diu, que no es creu que sóc a l'institut.

MARGA. (*Es va escalfant.*) Foca!

LALI. Porca!

MARGA. Bola de greix!

(Tot d'una, MARGA i LALI alcen el cap del mòbil i se sorprenden, estaven tan capficades que cap d'elles havia reparat en la presència de l'altra.)

LALI. (*Alçant-se tot d'una i enfrontant-se amb MARGA.*)

Mira, guapa, per què no m'ho dius a la cara?

MARGA. (*Alçant-se tot d'una i enfrontant-se amb LALI.*)

I tu, dis-me homenot ara, valenta. Que et pesa el cul o què? Vine!

LALI. Vine tu! Que t'has quedat sense sinònims?

MARGA. Ui, que em fas molta por, porqueta Peggy...!

CARME. Però què vos passa?

CABRA. (*Des del seu racó, a LLUÍS.*) Ei, bronca, tio. Anem!

(MARGA i LALI s'agafen i es sacsegen. CABRA i LLUÍS arriben al costat de les xiques, trauen sengles mòbils i graven la baralla.)

ESTHER. *(Tractant de subjectar-la.)* Lali!

CARME. *(Tractant de separar-la.)* Marga!

CABRA. Uh! Uh! Arranca-li la roba!

LLUÍS. Es refreguen com anguiles, tio. Uuu! Massa!

CABRA. T'agrada palpar, eh, Marga? Com t'agraden les molletes de les ties, eh?

CARME. *(A les combatents.)* Voleu parar?

(PERE i MIQUEL acudeixen on són els altres i ajuden a separar les xiques.)

MIQUEL. Vinga, ja n'hi ha prou.

PERE. *(Arrossegant LALI.)* Calma, Fúria, calma...

LLUÍS. *(Molest per la intervenció de PERE i MIQUEL.)*

Ei, què feu?

CABRA. Deixa-les, tio!

LALI. Solta'm!

MARGA. No em toques!

(A conseqüència del forcejament, MARGA, sense voler, colpeja MIQUEL a la cara.)

MIQUEL. Oh!

PERE. D'acord, mateu-vos si voleu.

LALI. Deixeu-me!

MARGA. No passa res. Ja estic tranquil·la.

(Esther s'acosta a MIQUEL i s'interessa per ell.)

ESTHER. T'ha fet mal?

MIQUEL. Què?

ESTHER. Espera. *(Trau un mocador de paper i fa esment de posar-li'l al nas.)*

MIQUEL. No, no... Deixa-ho, ja ho faig jo.

MARGA. *(A MIQUEL.)* Perdoneu, Miquel, no volia...

MIQUEL. *(Llevant importància, amb el mocador a la cara tot just pot parlar.)* O paha re.

ESTHER. *(Assenyalant-se un punt de la cara.)* Torca't ací. *(Agafant el mocador i torcant-li el nas.)* A veure, dus.

(CABRA s'interposa entremig i no deixa de gravar.)

CABRA. Un somriure, mireu a la càmera.

ESTHER. Ja n'hi ha prou, no?

CARME. *(A CABRA.)* Tu estàs bé del cap o què? *(A LLUÍS.)* I tu vols deixar de gravar també, imbècil?

LLUÍS. *(Brandant el mòbil.)* Vols que ho esborre? D'acord. Què em dones a canvi?

CARME. M'és igual el que faces.

CABRA. Quedarà molt bonic penjat a la pàgina. *(A CARME.)* Al costat del teu professor.

CARME. Què dius?

CABRA. He, he. No deixes d'entrar a *La cotorra de l'institut*. Hi ha notícies molt calentes.

LLUÍS. Vinga, anem.

(CABRA i LLUÍS se n'ixen d'escena. MARGA i LALI arrepleguen les coses que els han caigut a terra.)

CARME. I a vosaltres què vos passa?

MARGA. Només li he dit que semblava més prima.

LALI. Sé llegir entre línies, guapa. *(Mirant un foli que té a la mà.)* Açò és teu?

MARGA. Gràcies.

(Tot d'una MARGA i LALI s'abracen.)

MARGA. Perdonà'm.

LALI. No, perdonà'm tu. No t'hauria d'haver dit...

MARGA. Ni jo tampoc.

ESTHER. *(A MIQUEL.)* Millor?

MIQUEL. Me'l puc quedar?

ESTHER. Què?

MIQUEL. El mocador. Ui, és de paper, que idiota.

(Tots dos riuen.)

ESTHER. Sí, sí, millor que te'l quedes. Te'l regale.

PERE. *(A MIQUEL.)* Ei, tu, que m'he deixat la guitarra allà. Anem.

MIQUEL. *(Comença a anar-se'n però s'atura.)* Esther.

ESTHER. Sí?

MIQUEL. Gràcies.

ESTHER. En tinc un paquet sencer, *tranqui*.

(Les xiques comencen a anar-s'en.)

CARME. *(A ESTHER, que s'ha quedat un poc penjada.)*

Esther, véns o què? Eh! «*Hey, hey, you, you!*»

ESTHER. *(Reaccionant, amb complicitat.)* «*No way! No way!*»

(Les dues riuen. Se'n van amb les amigues. MIQUEL s'ha quedat en suspens tot mirant ESTHER.)

PERE. Se't posarà com una porra, el nas. Quin ganxo que té la tia.

MIQUEL. M'és igual, Pere, que s'infle com un globus, que puge a l'estratosfera i que rebente. No he estat millor en ma vida. *(Cantant.)* «Té setze anys i els cabells...»

PERE. No em fotes. És ella?

MIQUEL. Què?

PERE. *(Tot fent cançoneta.)* Esther és el llebeig constant i el vent d'aquest alé que tot just passar t'empeny...
mmm, mmm mmm?

MIQUEL. M'ha regalat el seu mocador, Pere.

PERE. Sí, ja ho he vist.

MIQUEL. Oh, vaig a tirar-me al tren!

PERE. Per l'amor de Déu, Miquel, és un *kleenex*. No vull ni pensar què faries si t'haguera regalat el sostenidor.

MIQUEL. *(Tot declamant, exagerat.)* És la senyora del cel, té el cos de l'àliga, però és també com el teuladí,

de vol curt i plomatge suau. És... és... és... com una garsa, Pere, com l'albatros, com l'alosa...

PERE. Que t'has fet ornitòleg, ara, Miquel?

MIQUEL. Jo què sé. Tot el dia estic així, tio. Em fa mal la gola, tinc ganes de plorar... Què creus que significa?

PERE. La grip.

MIQUEL. Oh. Estic enamorat.

PERE. Millor que siga la grip, creu-me.

MIQUEL. Tinc ganes d'enfilarme per les parets. Au, deixa'm la guitarra.

PERE. *(Li passa l'instrument.)* Nosaltres fem rock, Miquel.

Hauríem de trobar una tia potent amb la veu sensual, càlida, excitant i formar una banda. Com Oasis.

Deixa't estar de balades bledes. Ens hem d'assemblar a Liam i a Noel Gallagher, això és el que hauríem de fer.

MIQUEL. *(En els núvols, cantant.)* Té setze anys i els cabells... *(Dubta.)*

PERE. Greixosos? Aspres? Bruts?

(MIQUEL el reprova amb la mirada, PERE es pega un punt a la boca.)

MIQUEL. *(Comença de nou un apunt de melodia.)* Té setze anys i els cabells negres / passa volant com un ocell / solcant el cel, els flocs al vent / l'ombra de goig em tiny la pell. / Oh, vola, vola, vola... *(Mira PERE esperant que complete la melodia.)*

PERE. *(Tot fent cançoneta.)* Animal que vola a la cassola.

MIQUEL. Pere! Hòstia! No m'estàs ajudant.

PERE. Què vols? L'amor m'inspira tant com una col llombarda. Ja tinc prou problemes.

MIQUEL. Tu? No em faces riure.

PERE. M'han donat les notes.

MIQUEL. (*Irònic.*) Uf, posem-nos a tremolar.

PERE. Aquesta vegada estic mort.

MIQUEL. Sí? Què has tret, un notable alt?

PERE. Excel·lent. (*MIQUEL posa els ulls en blanc.*) Què! Si continue així, m'eixirà un excel·lent de mitjana. Quina merda.

MIQUEL. Sí, Pere, tens un problema com una catedral.

PERE. No és cap broma. Estic perdent el temps. Hauria de suspendre, però és que ni fent-ho a posta. Veig una equació i se'm dispara el motoret. Això deu ser com una malaltia psíquica, no?, incontinència matemàtica o una cosa així.

MIQUEL. Sí, deus tenir la pròstata algorítmica.

PERE. Riu-te'n, però estic condemnat a ser economista, a enterrar piles de diners en paradisos fiscals. Tot el dia menjant Jabugo i caviar, amb jaqueta, corbata i un cotxàs a la porta. Ha de ser una vida de gos. Però de gos de veres.

MIQUEL. Entenc que estigues a punt de suïcidar-te.

PERE. Jo només vull fer cançons, Miquel, vull fer música.

MIQUEL. I per què no li ho dius? Mata ton pare d'una vegada.

PERE. No és tan fàcil. He de trobar l'ocasió apropiada, quan estiga sol, sense testimonis...

MIQUEL. Parlava en sentit figurat.

PERE. I jo. Crec. (*Pausa.*) A veure, dus. (*Li agafa la guitarra.*) Com feia?

MIQUEL. Què?

PERE. La cançó aquesta buclicopastoral d'Esther, com feia?

MIQUEL. (*Tot recitant.*) Travesses ran de mi, carrer avall / de braços i de mans llebeig constant...

PERE. Un moment, un moment: (*Tanca els ulls, marca el ritme tot esclafint els dits.*) Travesses ran de mi nani nanà... nani nani nanà nani nanà. (*Fa senyals perquè l'altre continue; l'acompanya amb la guitarra.*)

MIQUEL. (*Cantant.*) I el vent d'aquest alé tot just passar / m'empeny... mmm, mmm mmm...

PERE. T'empeny on?

MIQUEL. M'empeny on? Jo què sé.

PERE. Home, a algun lloc t'ha de... Per cert, empeny vol dir espenta? (*MIQUEL assenteix.*) Quina manera de complicar-se, tio.

MIQUEL. No em quadrava, si no.

PERE. (*Cantant la tonada.*) I el vent d'aquest alé tot just passar...

MIQUEL. (*Afegint-s'hi.*) M'empeny... vora la mar al teu costat.

PERE. Bé, bé... No està malament, ja hem arribat a la mar. Un poeta sense mar és com un xupa-xup sense pal. A veure, què et sembla açò? (*Tocant la cançó.*) Travesses ran de mi, carrer avall / de braços i de mans llebeig constant / i el vent d'aquest alé tot just passar / m'empeny vora la mar al teu costat.

(Fent un gest a MIQUEL perquè s'hi afegisca.) I ara la tornada.

(PERE toca uns acords i MIQUEL canta, la melodia adquireix un ritme més viu.)

MIQUEL. Té setze anys i els cabells negres / la veig passar com un ocell / solcant el cel, els flocs al vent / l'ombra de goig em tiny la pell. / Oh, vola, vola, vola... Oh, vola, vola, vola... Esther!!!